

แนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

THE GUIDELINE OF THAILAND'S TEXTILE POLICY DEVELOPMENT FOR SUPPORTING ASEAN ECONOMIC COMMUNITY

จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล

นักศึกษาลัทธิสุตรปรัชญาดุสิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
วิทยาลัยการจัดการเพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail : jiraporn.mui@gmail.com

รองศาสตราจารย์ พล.ต.ต. ดร.รัชชัย ปิตะนีละบุตร

อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
วิทยาลัยการจัดการเพื่อการพัฒนา
มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail : thatchai20@gmail.com

พันตำรวจตรี ดร.เสกสัน เครือคำ

อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
วิทยาลัยการจัดการเพื่อการพัฒนา
มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail : segcear@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลกระทบของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย (2) หาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย และ (3) ค้นหาแนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ 13 ท่าน ร่วมกับการศึกษาเอกสาร เครื่องมือ คือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลกระทบด้านบวก คือ มีการขยายตลาดและความต้องการด้านสิ่งทอที่เพิ่มขึ้น ผลกระทบด้านลบมีการแข่งขันสูงขึ้น ผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าราคาถูกจะเข้าสู่ประเทศไทย ส่งผลต่อผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม รายละเอียดแต่ละประเด็น ดังนี้ (1) อุตสาหกรรมต้นน้ำ และกลางน้ำจะมีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้น อุตสาหกรรมปลายน้ำจะเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (2) คุณภาพผลิตภัณฑ์สิ่งทอจะเป็นที่ยอมรับของตลาดต่างประเทศ (3) ด้านแรงงานมีการเคลื่อนย้ายเสรีเพียง 7 สาขา (4) แนวโน้มมีการแข่งขันสูงขึ้น ทิศทางอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย คือ สร้างผลิตภัณฑ์ ที่เป็นความต้องการตลาด ควรเพิ่มการลงทุนในประเทศกลุ่มอาเซียนมากขึ้น และ (5) ไม่ส่งผลต่อการย้ายฐานการผลิต

2. แนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย (1) การเตรียมความพร้อมด้านภาษา การเรียนรู้บริบทของแต่ละประเทศ การรวมกลุ่ม การบริหารงานแบบสมัยใหม่ มีวิสัยทัศน์ พันธกิจ และแผนธุรกิจ (2) การส่งเสริมขีดความสามารถด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม และ (3) ภาครัฐควรให้การสนับสนุนงบประมาณ ความรู้ ภาวะเทียบ วิธีปฏิบัติ สิทธิประโยชน์ และการตลาดใหม่

3. แนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย คือ (1) ส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์สะอาด นำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม (2) ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการจัดการความรู้ (3) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต (4) การพัฒนาวัตถุดิบ (5) เปิดตลาดใหม่ (6) ส่งเสริมการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (7) สนับสนุนระบบ Logistic และ (8) การแก้ไขระบบภาษีที่ไม่เหมาะสม

คำสำคัญ : การพัฒนานโยบาย อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ABSTRACT

The objectives of this research were: (1) to study the impacts of Thailand's joining ASEAN Economic Community (AEC) on Thai textile industry, (2) to find out the guidelines for potential development of Thailand's textile entrepreneurs, and (3) to find out the guidelines for development of policy on Thailand's textile industry to accommodate the joining of AEC. This study employed the qualitative research methodology with the use of documentary review and in-depth interviews of 13 experts. The research instrument was a structured interview form. Research findings were as follows:

1. The positive impacts of joining the AEC on Thailand's textile industry are the expansion of market and the increase of demand for Thai textile products; while the negative impacts are that the competition in this industry will be intensified and cheap textile products will flow into Thailand resulting in negative effects on SMEs in Thailand. Details for each issue are as follows: (1) the export values of upstream and midstream industry products will increase, while that of the downstream industry products will increase slightly; (2) the quality of Thai textile products will be accepted by international market; (3) the free flow of labor forces will occur in only 7 branches; (4) the trend is increasingly competitive, Thailand's textile industry should create products that the market demands, and Thailand should increase her investment in the AEC countries; and (5) the joining of AEC will not affect relocation of production bases.

2. The guidelines for potential development of Thai textile entrepreneurs are as follows: (1) the readiness preparation on language skills; the learning of each country's context; the integration into groups; the modern organizational management; and the possession of vision, mission, and business plans; (2) the enhancement of capability on human resource development, research and development, and innovations; (3) the state sector should provide supports on budget, knowledge, rules, regulations, practices, and privilege for textile entrepreneurs, and it should help in finding new markets.

3. The guidelines for development of policy on Thailand's textile industry are as follows: (1) the promotion of hi-tech and clean products and application of technology in the production, and the promotion of creative thinking and innovations; (2) the promotion of human resource development and knowledge management; (3) the promotion of research and development on production technology; (4) the development of raw materials; (5) the opening of new markets; (6) the promotion for formulation of industrial clusters; (7) the provision of supports to logistics system; and (8) the modification of inappropriate tax system.

KEYWORDS : Policy development, Thai textile industry, ASEAN Economic Community (AEC)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจไทย สร้างรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติอยู่ที่อันดับ 4 มีกระบวนการผลิตที่ครบวงจรตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ มีบทบาทในการพัฒนาชุมชน และเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างใกล้ชิด (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, 2554: 12) มีมูลค่าการส่งออก 28,766.15 ล้านบาท จำนวนแรงงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มคิดเป็นร้อยละ 19 ของแรงงานในภาคอุตสาหกรรม หรือร้อยละ 2.6 แรงงานทั้งประเทศ (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2554: 14)

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มประกอบด้วยอุตสาหกรรมหลัก คือ สิ่งทอ, เครื่องนุ่งห่มและหัตถกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม (การตี เลี้ยวไฟโรจน์ และ ภูมิพร ธรรมสถิตเดช, 2556: 19) ผลิตภัณฑ์สิ่งทอไทยมีคุณภาพได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับส่งออกมากกว่าการใช้ภายในประเทศ ตลาดส่งออกสำคัญคือ สหรัฐอเมริกาและยุโรป จึงเผชิญกับความท้าทายในระดับโลก การเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของผู้ประกอบการเพื่อให้ก้าวผ่านแรงกดดันต่างๆ เป็นความสำคัญ แต่ในทางกลับกันก็เป็นการเพิ่มต้นทุนให้สูงขึ้น (รัฐัน AEC, 2013: 37)

การเข้าสู่ AEC ในปี 2558 ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวและเป็นคู่ค้าสำคัญของสิ่งทอไทยจากการขยายตัวของตลาดส่งออกสินค้าที่มีประชากรภายในประเทศ 60 ล้านคน เป็น 600 ล้านคน ต้นทุนการนำเข้าวัตถุดิบที่เป็นปัจจัยการผลิตสำคัญของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจากประเทศเพื่อนบ้านจะมีราคาต่ำลง สินค้าสิ่งทอไทยมีความได้เปรียบในด้านคุณภาพฝีมือการตัดเย็บ และการออกแบบช่วยให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มอาเซียนได้ (วนิดา ศักดิ์สงวนมณูญ, 2555: 7)

อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย จากการจัดอันดับของเวทีเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) ประจำปี 2012-2013 อยู่ในอันดับที่ 38 จากทั้งหมด 144 ประเทศ พบว่า ปัจจัยพื้นฐาน ปัจจัยยกระดับประสิทธิภาพ ปัจจัยนวัตกรรมและศักยภาพทางธุรกิจ ได้รับการจัดอันดับเป็น 45, 47 และ 55 ตามลำดับ ปัจจัยนวัตกรรมและศักยภาพทางธุรกิจเป็นจุดอ่อนที่สุดของประเทศไทย เป็นปัจจัยที่มีอันดับลดลงมาโดยตลอดทุกปี (ฝ่ายวิจัยและการจัดการนโยบาย 5, 2556: 3)

การเตรียมความพร้อมและการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันเพื่อการเข้าสู่ AEC มีความสำคัญต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย เนื่องจากหลายประเทศในอาเซียนมีศักยภาพด้านสิ่งทอใกล้เคียงกับประเทศไทย เช่น อินโดนีเซีย และเวียดนาม ซึ่งรัฐบาลให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมสิ่งทออย่างชัดเจน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยจึงต้องเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และปรับตัวให้ดำรงอยู่ได้ เพื่อการรักษาตลาดเก่า ขยายตลาดใหม่ไปสู่ประเทศในอาเซียน และตลาดโลก ภาครัฐของไทยก็ควรมีบทบาทในการสนับสนุนองค์ความรู้ ทรัพยากรต่างๆ ให้กับผู้ประกอบการสิ่งทอไทย การสนับสนุนที่สำคัญคือการกำหนดนโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอที่มีความเหมาะสม เอื้ออำนวยและส่งเสริมการพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการเพื่อการเข้าสู่ AEC ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีมาตรการเชิงนโยบาย ดังนั้นการค้นหา "แนวทางในการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน" จึงจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งภาครัฐและภาคเอกชนของประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลกระทบของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย
2. เพื่อหาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย
3. เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ขอบเขตเนื้อหาการศึกษาเกี่ยวกับ AEC ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย และนโยบาย/ยุทธศาสตร์/แผนแม่บทที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย
2. ขอบเขตด้านพื้นที่การศึกษาเฉพาะในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล
3. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญทั้งภาครัฐและเอกชน 3 กลุ่ม คือ (1) ผู้บริหาร

ระดับสูงภาครัฐ/ผู้บริหารนโยบายภาครัฐทั้งอดีตและปัจจุบัน (2) ผู้บริหารองค์กรภาคเอกชน และผู้ประกอบการอุตสาหกรรม สิ่งทอไทย และ (3) นักวิชาการที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้าน อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ผู้เชี่ยวชาญมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัย กำหนดไว้ จำนวน 13 ท่าน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา ตั้งแต่ กันยายน 2556 - พฤษภาคม 2557

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญจำนวน 13 คน เครื่องมือ คือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจำนวน 10 ข้อหลัก และ 9 ข้อย่อยที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ร่วมกับการศึกษาเอกสาร โดยการจัดกลุ่ม หมวดหมู่ และเรียงลำดับเนื้อหาที่ได้จากการศึกษาเอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) การจัดเนื้อหาเป็นแก่นหรือหลัก (Theme) รวบรวมประเด็นย่อยๆ เป็นหมวดหมู่ และสรุปผลเพื่อตอบ วัตถุประสงค์การวิจัยแต่ละข้อในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. ผลกระทบของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

ผลการศึกษาเอกสาร และผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ มีความสอดคล้องกันว่าการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

ผลกระทบด้านบวกจากการขยายตลาด สิ่งทอ และ จำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น (สุรินทร์ พิศสุวรรณ เป็นผู้ให้ สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ โรงแรม เซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557) การเข้าสู่ AEC ส่งเสริมการผู้ประกอบการไทยจะได้รับประโยชน์จาก มาตรการภาษีที่เป็นร้อยละ 0 และมาตรการอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษีของประเทศเพื่อนบ้านเมื่อไปลงทุนในประเทศเหล่านั้น (สุกิจ คงปิยาจารย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ บริษัทหงส์เล็งการทอ จำกัด เมื่อวันที่ 30 เมษายน

พ.ศ. 2557)

การเข้าสู่ AEC จะส่งเสริมความร่วมมือด้านการลงทุน และการค้าระหว่างผู้ประกอบการไทย ภาครัฐกับผู้ประกอบการ ของประเทศอื่นๆ ในอาเซียนมากขึ้น นำไปสู่การสร้างเครือข่าย ธุรกิจ การเพิ่มส่วนแบ่งการตลาดและการลงทุนของผู้ประกอบการ ธุรกิจไทย เป็นการสร้างโอกาสความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ร่วมกัน และความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมแต่ละประเภท (จุฑา เทียนไทย, 2555) รวมทั้งเป็นการเพิ่มแหล่งวัตถุดิบให้ผู้ประกอบการ ลดต้นทุน และลดการทำลายทรัพยากรภายในประเทศ (วนิดา พิษาลัย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ.2557; สุจิระ ขอบจิตต์เมตต์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2557)

การเข้าสู่ AEC ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ การแลกเปลี่ยน องค์ความรู้ การปรับตัวของผู้ประกอบการ องค์กร และภาครัฐ นำไปสู่การเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น การเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันและการร่วมมือของแต่ละภาคส่วน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ (จุฑา เทียนไทย, 2555)

ด้านแรงงาน เมื่อเข้าสู่ AEC แรงงานมีฝีมือ 7 สาขา ที่จะเคลื่อนย้ายอย่างเสรี เป็นโอกาสดีของแรงงานไทยกลุ่มนี้ ในการไปทำงานที่ประเทศกลุ่มอาเซียนมากขึ้น (จุฑา เทียนไทย, 2555; เดช พัฒนเศรษฐพงษ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บริษัททองไทยการทอ จำกัด เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2557; อธิวัชร จันทรประเสริฐ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมแม่น้ำ เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2557)

การเข้าสู่ AEC นำไปสู่การปรับปรุงระบบภาษีซึ่งเป็น โอกาสที่ดีของผู้ประกอบการไทย รวมทั้งการเพิ่มอำนาจ ต่อรองบนเวทีโลก ที่เกิดจากความร่วมมือในกลุ่มประเทศอาเซียน และประเทศไทย (ชนินทร์ ชุนตพันธ์รักษ์, ม.ป.ป.)

ผลกระทบด้านลบของการเข้าสู่ AEC ที่ส่งผลกระทบต่อภาค อุตสาหกรรมและประเทศไทย ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ เชิงวิชาชีพของประเทศในกลุ่มอาเซียนจะเข้าสู่วิชาชีพ และ อุตสาหกรรมของประเทศไทยมากขึ้น ส่งผลกระทบกับแรงงานไทย ในอนาคต การเป็นตลาดเดียวทำให้สินค้าและบริการที่ไม่มี

คุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน และไม่มีความปลอดภัยเพียงพอจะเข้าสู่ประเทศไทยได้ง่ายและมากขึ้น (จุฬา เทียนไทย, 2555; ชรินทร์ พูนทรัพย์, ม.ป.ป)

การเข้าสู่ AEC ส่งผลให้เกิดการแข่งขันทางธุรกิจมากขึ้น ผู้ประกอบการไทยต้องลงทุนด้านการพัฒนาและวิจัย ส่งผลให้มีต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น (วีระศักดิ์ อุดมกิจเดชา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ เมื่อวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2557) การได้รับสินค้าหรือการบริการที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือด้วยคุณภาพจะเข้าสู่ประเทศมากขึ้น ส่งผลกับผู้ประกอบการรายย่อยและเกษตรกรไทย (สุรินทร์ พิศสุวรรณเป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557; สุจิระ ขจรจิตต์เมตต์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2557)

การเคลื่อนย้ายการลงทุนของผู้ประกอบการไทยจะเพิ่มขึ้นจากมาตรการภาษีของประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลกับการจ้างแรงงานภายใน ประเทศ และจะมีนักลงทุนต่างชาติที่มีความพร้อมเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ส่งผลกับธุรกิจของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยอาจจะไม่สามารถแข่งขันได้ (สุรินทร์ พิศสุวรรณเป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557)

2. แนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผลการศึกษาเอกสาร และผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในประเด็นการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ พบว่า ด้านการเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการจะต้องมีการพัฒนาภาษา การเรียนรู้บริบทของแต่ละประเทศ การนำแนวคิดการบริหารงานสมัยใหม่มาใช้ในองค์กร การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนธุรกิจที่ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการต้องมีความกล้ามีใจในการแข่งขันและมีการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล การพัฒนาธุรกิจออกสู่ตลาดนอกประเทศ และเพิ่มอำนาจการต่อรอง (วนิดา พิชาลัยเป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557)

ด้านการส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในประเด็นดังต่อไปนี้ การพัฒนาทรัพยากรบุคคลเป็นสิ่งสำคัญเพื่อการเพิ่มทักษะ สมรรถนะ สร้างฐานความรู้ โดยการจัดหลักสูตร การฝึกอบรม การส่งเสริมการเรียนรู้ของแรงงานอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการเรียนรู้ภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน (สาธิต พุทธิชัยยังค์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2557) การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณภาพและมูลค่าสูงขึ้น การสร้างความรู้ใหม่ๆ ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต เพื่อลดต้นทุนและรักษามาตรฐานสินค้า การส่งเสริมสนับสนุนการคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม การพัฒนาวัตถุดิบ กระบวนการผลิต สร้างนวัตกรรมเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรและใส่ใจสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญมากในการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการ (วีระศักดิ์ อุดมกิจเดชา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ เมื่อวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2557)

ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นเห็นว่า ภาครัฐควรให้การสนับสนุนด้านความรู้ และงบประมาณเพื่อการวิจัยและพัฒนา การสนับสนุนผู้ประกอบการเพื่อการจัดแสดงสินค้า การไปศึกษาดูงานทั้งภายใน และภายนอกประเทศ (วีระศักดิ์ อุดมกิจเดชา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ เมื่อวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2557) การพิจารณากฎระเบียบวิธีปฏิบัติ สิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่มีอยู่เดิมว่ามีความเหมาะสม กับสถานการณ์การแข่งขันที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ รวมทั้งการพิจารณาแก้ไขกระบวนการขั้นตอนที่มีความล่าช้าต่างๆ เป็นต้น (เจน นำชัยศิริ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บริษัทเอเชียไฟเบอร์ จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2557) การสนับสนุนของภาครัฐที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การเปิดตลาดใหม่ การสนับสนุนการลงทุนภายในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะการส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ธานินทร์ ณะเอนเป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษากุล เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานคณะกรรมการ

พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)

3. แนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรม สิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นในประเด็นแนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนี้

ด้านผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ภาครัฐควร มุ่งเน้นส่งเสริมผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภท Hi-Tech การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สะอาด ปลอดภัยกับผู้ใช้ ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม และผู้บริโภค การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต ส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ และสร้างนวัตกรรม การออกแบบ การสร้างมูลค่าเพิ่ม ของผลิตภัณฑ์ และสร้างสินค้าที่เป็นตราของไทย (วีระศักดิ์ อุดมกิจเดชา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ เมื่อวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2557; สุรินทร์ พิศสุวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557; สุจิระ ขจรจิตต์เมตต์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2557)

ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการจัดการความรู้ เพื่อให้เป็นแรงงานที่มีทักษะ และคุณภาพ สามารถแข่งขันได้ โดยใช้การอบรม การเรียนรู้ เน้นการลงทุนเพื่อสร้างปัญญา ให้เกิดขึ้นกับประชาชน เพื่อลดการพึ่งพามือปัญญาของชนชาติอื่น การลงทุนกับการศึกษาเพื่อพัฒนาคน (สุรินทร์ พิศสุวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557)

ด้านส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต ให้ทันสมัยเพื่อสร้างมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ การลดต้นทุน และลดการใช้แรงงานที่ไร้ฝีมือ (สุกิจ คงปิยาจารย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่ บริษัท ฮงเส็งการทอ จำกัด เมื่อวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2557)

ด้านการสนับสนุนการพัฒนาวัตถุดิบภายในประเทศ อย่างเป็นระบบ โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันในการกำหนดมาตรฐานและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ (ธานินทร์ ณะเฒ

เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)

ด้านการเปิดตลาดใหม่เพื่อขยายผลผลิต หรือผลิตภัณฑ์ ของผู้ประกอบการชาวไทยสู่ตลาดใหม่ ส่งเสริมความรู้ด้านการส่งออก สิทธิประโยชน์ด้านต่างๆ ที่จะได้รับจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การสนับสนุนผู้ประกอบการ เกี่ยวกับการลด ต้นทุนการผลิต (สุรินทร์ พิศสุวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2557)

ด้านการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแต่ละสาขาเพื่อร่วม กำหนดแนวทาง การสร้างความร่วมมือและเพิ่มศักยภาพ การต่อรอง (วนิดา พิชาลัย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่ห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ.2557) รวมทั้ง การสนับสนุนด้านระบบ Logistic ที่ดีทั้งในด้านของถนน สนามบิน ท่าเรือและระบบต่างๆ (ธานินทร์ ณะเฒ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่สำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)

ด้านการแก้ไขระบบภาษีที่ไม่เหมาะสมกับการประกอบ ธุรกิจของภาคเอกชน ภาครัฐควรมีการเปิดโอกาสให้ภาคเอกชน นำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระบบภาษี มีการนำข้อมูลไปทบทวน ปรับปรุง หรือแก้ไขเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ และประเทศชาติ (สุกิจ คงปิยาจารย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ที่ บริษัท ฮงเส็งการทอ จำกัด เมื่อวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2557)

อภิปรายผล

1. ผลกระทบของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทยมีทั้งผลกระทบด้านบวกและด้านลบ เนื่องจาก การขยายตลาดและการสร้างฐานผลิตเดี่ยวนำไปสู่ ความต้องการสินค้า และผลิตภัณฑ์สิ่งทอเพิ่มมากขึ้นจึงส่งผล ด้านบวกต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ชนินทร์ ชุนตพันธ์รักษ์ (ม.ป.ป.) ระบุว่า การรวมกลุ่มกันของประเทศในอาเซียนจะเป็น ตลาดที่มีขนาดใหญ่ เป็นการเพิ่มโอกาสร้อยละ 22.7 ของมูลค่า

การค้าระหว่างประเทศทั้งหมดของไทย จุฑา เทียนไทย (2555) ระบุว่า การเข้าสู่ AEC เป็นการเพิ่มช่องทางการส่งออกของไทยมากขึ้นจะทำให้เป็นการหาเงินตราต่างประเทศเข้าไทยได้มากขึ้น ช่วยในการพัฒนาประเทศโดยรวม

นอกเหนือจากผลกระทบเชิงบวก การเข้า AEC จะส่งผลเชิงลบต่อประเทศไทยจากการแข่งขันที่สูงขึ้น ชนิทร ชุณหพันธ์รักษ์ (ม.ป.ป.) ระบุว่า สินค้าของประเทศอาเซียนจะเข้าสู่ตลาดไทยได้โดยไม่มีภาระภาษี ส่วนหนึ่งเป็นสินค้าคุณภาพต่ำกว่าที่ผลิตได้ในประเทศทำให้ผู้ประกอบการไทยแข่งขันมากขึ้น จุฑา เทียนไทย (2555) ที่ระบุว่า การเข้าสู่ AEC จะส่งผลให้ประเทศไทยได้รับสินค้าและบริการที่ไม่มีคุณภาพมาตรฐาน และความปลอดภัยที่เพียงพอ Trairatvorakul (2011) ระบุว่าประเทศไทยจะมีความเสี่ยงสำคัญมากเนื่องจากผู้ประกอบการยังไม่มีเตรียมความพร้อมเพื่อรับการเปลี่ยนแปลง

2. แนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ด้านการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการในด้านการพัฒนาตนเอง นิสนันต์ พิษณุดำรง (2556: 2) สัมภาษณ์ อิศระ วงศ์กุลกลกิจ ประธานกรรมการหอการค้าไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ซึ่งระบุว่าธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทยต้องเร่งปรับตัว เตรียมความพร้อมรับ AEC ด้วยการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เข้มแข็งเพื่อการแข่งขันที่มีความเข้มข้นมากขึ้น

ด้านการส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการสิ่งทอไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC นั้นผู้ประกอบการควรจะต้องมีการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานสินค้า และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควบคู่กัน เพื่อให้สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มมูลค่ามากขึ้น (ศศิธร พลัดเดช และศวรรณรัตน์ จิตรเกษมสำราญ, 2556: 10-11) และ Office of Small and Medium Enterprise Promotion (2011: 62) ระบุว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่ม เน้นตลาดใหม่ การสร้างความร่วมมือ และเครือข่ายเพื่อลดการแข่งขันและเพิ่มผลผลิต

ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ภาครัฐควรให้การสนับสนุนด้านความรู้ งบประมาณ ด้านการวิจัยและพัฒนา เช่น

การจัดแสดงสินค้า การศึกษาดูงานทั้งภายใน และภายนอกประเทศ การพิจารณากฎ ระเบียบ วิธีปฏิบัติ สิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์และการแข่งขัน และการเปิดตลาดใหม่ เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, ม.ป.ป.)

3. แนวทางการพัฒนาโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ทิศทางนโยบายระดับชาติ กระทรวง และหน่วยงาน มีหลักการสำคัญคือการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เติบโตพร้อมกับการเติบโตของประเทศ และการเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากภาคอุตสาหกรรมเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญ นโยบายดังกล่าวเป็นการวางแนวทางในภาพรวม ขาดความชัดเจนในประเด็นของการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ในส่วนแผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (พ.ศ. 2555-2559) ของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (2554) เริ่มมีความชัดเจนมากขึ้น แต่ในด้านระบบภาษีและ การจัดเก็บภาษียังไม่มี ความชัดเจน อาจจะเนื่องมาจากมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงาน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรม และเป็นสิ่งดึงดูดใจนักลงทุนเพื่อการลงทุน Watchravesringkan, Karpova, Hodges and Copeland (2010) ระบุว่า การจะช่วยให้อุตสาหกรรมไทยสามารถมีที่ยืนในตลาดโลกได้ ปัจจัยการบริหารจัดการและนโยบายของภาครัฐเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อภาคอุตสาหกรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แนวทางการพัฒนาโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่เหมาะสมประกอบด้วย

ด้านผลิตภัณฑ์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม การมุ่งเน้นส่งเสริมอุตสาหกรรมสิ่งทอ เน้นผลิตภัณฑ์ประเภท Hi-Tech ผลิตภัณฑ์สะอาด ปลอดภัยกับผู้ใช้ ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม ผู้บริโภค การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรม การออกแบบ การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ สร้างความเป็นส่วนตัวและมีตราสินค้าของตนเอง การพัฒนา นโยบายในด้านที่กล่าวมาจะส่งเสริมศักยภาพและขีดความสามารถของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไทยได้ในระดับหนึ่ง เนื่องจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของไทย พบว่าความพร้อมด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรมลดลง (ฝ่ายวิจัย

และการจัดการนโยบาย 5, 2556 : 3) Watchravesringkan, Karpova, Hodges and Copeland (2010) ระบุว่าภาครัฐควรมึบทบาทในการสนับสนุนให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมสิ่งทอมากขึ้น ดังนั้นภาครัฐจึงต้องให้ความสำคัญในเรื่องของเทคโนโลยีและนวัตกรรม

ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการจัดการความรู้มีความสำคัญต่อภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเนื่องจากเป็นภาคอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาแรงงานเหล่านี้เพื่อให้ความรู้ ทักษะ และความสามารถในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (Mondy, Noe and Premeaux, 2002: 212) ซึ่งจะนำไปสู่คุณภาพของผลผลิต และทำให้บุคลากรเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ามากกว่าทรัพยากรอื่นใดในองค์กร (สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์, 2549: 15)

ด้านการส่งเสริมวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้ทันสมัยเพื่อมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ การลดต้นทุน และลดการใช้แรงงานที่เป็นแรงงานไร้ฝีมือ จากการศึกษาของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (ม.ป.ป.) พบว่าบทบาทของภาครัฐให้การสนับสนุนงบประมาณด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการวิจัย และพัฒนายังมีน้อยและไม่มีจุดเน้นทำให้ขาดความสอดคล้องและต่อเนื่อง ดังนั้นเพื่อการส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC ภาครัฐจึงควรมีแนวทางการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตที่ชัดเจนมากขึ้น

ด้านการสนับสนุนการพัฒนาวัตถุดิบภายในประเทศอย่างเป็นระบบ โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันในการกำหนดมาตรฐานและพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ เนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มอาศัยวัตถุดิบที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ เป็นหลัก เพราะแหล่งผลิตเส้นใยในประเทศมีจำกัด และเส้นใยที่ผลิตได้มีความหลากหลายน้อยจึงไม่เหมาะสมในการนำมาใช้เท่าที่ควร (Transportation & Logistics/SMEs & Franchise, 2556: 1) การนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศจึงเป็นการเพิ่มภาระต้นทุนการผลิต ประเทศไทยมีความพร้อมด้านกายภาพที่สามารถเพิ่มศักยภาพวัตถุดิบแต่ยังขาดการสนับสนุนเชิงนโยบายในการแก้ไขข้อจำกัดทางด้านกฎหมาย กฎระเบียบ การวิจัยและพัฒนา (การดี เลียว-ไพโรจน์ และภูมิพร ธรรมสถิตเดช, 2556: 4) การสนับสนุนการพัฒนาวัตถุดิบในประเทศอย่างเป็นระบบจึงเป็นบทบาทสำคัญ

ของภาครัฐ

ด้านการเปิดตลาดใหม่ อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีการแข่งขันสูงเพื่อให้การส่งออกสิ่งทอของไทยยืนหยัดได้ในตลาดโลก และตลาดอาเซียนท่ามกลางกระแสการแข่งขันที่รุนแรงในปัจจุบัน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ส่งออกไทยจะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสิ่งทอไทยด้วยการพัฒนา การออกแบบสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดควบคู่ไปกับการเร่งทำการตลาดในเชิงรุก เพื่อให้การส่งออกสิ่งทอของไทยเติบโตได้อย่างต่อเนื่อง (ัศภรณ์ฉณก จันทระ, 2555: 22) การขยายการลงทุนเชิงรุกในอาเซียนและตลาดใหม่ (Emerging market) ที่มีความต้องการนำเข้าสูงจึงเป็นเป้าหมายหลักของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย (วงศกร ตระกูลหิรัญผดุง, 2553: 20) ดังนั้นการที่ภาครัฐและเอกชนร่วมกันในการสร้างกลยุทธ์เพื่อหาตลาดใหม่ทั้งในระดับอาเซียน และระดับโลกเป็นปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC

ด้านการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแต่ละสาขาเพื่อร่วมกันกำหนดแนวทาง การสร้างความร่วมมือ และการต่อรอง การที่จะทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยสามารถยืนหยัดและแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลกนั้นการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการรวมตัวของอุตสาหกรรม จะช่วยให้เกิดการได้เปรียบในการแข่งขันสอดคล้องการศึกษาของ เบญจพล มีเงิน (2551) ที่พบว่ามีความสัมพันธ์รวมและความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลทางอ้อมในเชิงบวกต่อการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการขายสินค้าหรือบริการขององค์กรธุรกิจหลังการเข้าร่วมกลุ่มคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสิ่งทอผ่านความได้เปรียบเชิงการแข่งขันด้านต้นทุน และความได้เปรียบเชิงการแข่งขันด้านความแตกต่างในสินค้าหรือบริการขององค์กรธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ การสนับสนุนส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอเข้าร่วมกลุ่มอุตสาหกรรม จะช่วยสนับสนุนศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

ด้านการสนับสนุนระบบของ Logistic ที่ดีในด้านของถนน สนามบิน ท่าเรือและระบบต่างๆ เพื่อลดค่าใช้จ่าย ลดระยะเวลาในการขนส่ง การจัดการระบบ Logistic ที่มีประสิทธิภาพสำคัญต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอเนื่องจากเป็นการลดต้นทุนการขนส่งสินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว จึงเป็นกระบวนการจัดการที่สำคัญของผู้ประกอบการธุรกิจ (Ceran, Erturk and Ozkirkcler, 2014: 351) การที่ภาครัฐและเอกชนให้

ความสำคัญกับการพัฒนาระบบ Logistics จึงส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ

ด้านการแก้ไขระบบภาษีที่ไม่เหมาะสมกับการประกอบธุรกิจของภาคเอกชน ระบบภาษีเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอที่มีการนำวัตถุดิบเข้ามาจากต่างประเทศ การลงทุนของผู้ประกอบการทั้งภายในและภายนอกประเทศ ล้วนเกี่ยวข้องกับระบบภาษี การพัฒนากฎหมาย กฎระเบียบในปัจจุบันให้มีความทันสมัยสามารถใช้อย่างเป็นรูปธรรม เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้า การลงทุน การปกป้องผลประโยชน์ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน (ศศิธร พลัดเดช และศวรรณรัตน์ จิตรเกษมสำราญ, 2556 : 11) ดังนั้นหากภาครัฐดำเนินการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้า การลงทุน ภาษีต่างๆ ย่อมส่งเสริมศักยภาพและขีดความสามารถของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยมากขึ้น เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ภาครัฐสามารถนำผลการวิจัยไปประกอบการพิจารณาวางแผนพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ และเป็นรูปธรรมมากขึ้น
2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นองค์ความรู้ที่จะช่วยในการตัดสินใจของผู้บริหารทั้งภาครัฐ และเอกชนในการกำหนดยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ ทิศทางและแนวทางการบริหารที่สอดคล้องกับความต้องการของภาคเอกชน
3. การกำหนดประเด็นภาษีที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอร่วมกัน เพื่อให้มีความเหมาะสม สอดคล้องของสถานการณ์การแข่งขันในปัจจุบัน
4. ภาครัฐและภาคเอกชนควรมีการจัดตั้งองค์กร หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาบุคลากรของภาคอุตสาหกรรมสิ่งทออย่างเป็นระบบ เพื่อยกระดับทักษะของบุคลากรซึ่งนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และการสร้างทุนมนุษย์ของภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอมากขึ้น
5. การสนับสนุน ส่งเสริมการสร้างผลิตภัณฑ์แบรนด์ไทย ด้วยการให้ระบบรางวัล หรือเรื่องภาษีมาเป็นสิ่งกระตุ้นผู้ประกอบการ

6. การจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบในการดำเนินการวิจัยและพัฒนาที่ครอบคลุมด้านวัตถุดิบ การผลิต การสร้างนวัตกรรม

7. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมควรมีการประเมินศักยภาพองค์กรตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาบริหารจัดการในการเตรียมความพร้อมขององค์กรเข้าสู่ AEC ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อม
2. ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการการสนับสนุนด้านทรัพยากรจากภาครัฐของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อม
3. ศึกษากลยุทธ์การปรับตัวของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยขนาดกลางและขนาดย่อมต่อการเข้าสู่ AEC
4. ศึกษาผลกระทบของการนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

บทสรุป

แนวทางการพัฒนานโยบายด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นการค้นหาแนวทางในการดำเนินนโยบายเพื่อมุ่งเน้นการปรับตัว การเตรียมความพร้อมของภาครัฐ และผู้ประกอบการภาคเอกชนในการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเพื่อการแข่งขันในเวทีอาเซียนและเวทีโลก ซึ่งจะนำมาสู่ต่อการเพิ่มรายได้เข้าสู่ประเทศในอนาคต

บรรณานุกรม

การดี เลียวไพโรจน์ และ ภูมิพร ธรรมสถิตเดช. 2556. **แผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายสาขาอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม.** กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

จุฑา เทียนไทย. 2555. **ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทย และกลยุทธ์ในการตั้งรับ**. สืบค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2557 จาก <http://www.thai-aec.com/311#ixzz36t4g4f8t>

เจน นำชัยศิริ. 8 มีนาคม 2557. รองประธาน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์.

ชนินทร์ ชุนทพันธ์รักษ์. ม.ป.ป. **AEC: ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนผลกระทบและการปรับตัวของอุตสาหกรรมไทย**. สืบค้นเมื่อ 11 มิถุนายน 2557, จาก <http://mgmtsci.stou.ac.th/work.html>

เดช พัฒนเศรษฐพงษ์. 10 พฤษภาคม 2557. **อดีตนายกลูกเสือเครื่องนุ่งห่มไทย**. สัมภาษณ์.

ธศกรณณณก จันทระ. 2555. **อนาคตอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม.

ธานินทร์ ณะเอม. 29 พฤษภาคม 2557. รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. สัมภาษณ์.

นิสวันต์ พิษณุดำรง. 2556. สัมภาษณ์พิเศษ "ไทยกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน". **วารสารเศรษฐกิจและสังคม**, 50 (2), 2-8.

เบญจพล มีเงิน. 2551. คลัสเตอร์ อุตสาหกรรม: การได้มาซึ่งความได้เปรียบเชิงการแข่งขันขององค์กรธุรกิจจากการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ อุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฝ่ายวิจัยและการจัดการนโยบาย 5. 2556. บทวิเคราะห์การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยประจำปี 2012-2013 โดย World Economic Forum: WEF. สืบค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2557 จาก <http://www.sti.or.th/th/images/stories/files/index/WEF.pdf>.

รู้ทัน AEC.2013. **ธุรกิจสิ่งทอของไทยกับการเปิด AEC**. **วารสาร TPA News**, 17(197), 37-38.

วงศกร ตระกูลหิรัญผดุง. 2553. อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย.ยังโตได้อีก. **For Quality**, 16 (147), 18-22.

วนิดา พิชาลัย. 22 เมษายน 2557. ผู้อำนวยการฝ่ายนโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรม สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. สัมภาษณ์.

วนิดา ศักดิ์สงวนมณูญ. 2555. **อนาคตสิ่งทอไทย รุ่งหรือโรจน์**. สืบค้นเมื่อ 10 มิถุนายน 2557 จาก <http://tps.moc.go.th/web/tps-preview-headonlydetail.phd?>

วีระศักดิ์ อุดมกิจเดชา. 23 เมษายน 2557. ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ. สัมภาษณ์.

ศศิธร พลัดตเดชและศวรรณรัตน์ จิตรเกษมสำราญ. 2556. แผนรับมือการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. **วารสารเศรษฐกิจและสังคม**, 50 (2), 9-13.

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. ม.ป.ป. **รายงานการศึกษาฉบับสมบูรณ์ ยุทธศาสตร์และแผนแม่บทเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (2550-2554)**. สมุทรปราการ: อาร์ตแอนด์พาร์ท อีพีเดด.

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. 2554. **แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย (พ.ศ. 2555-2559)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม. สัมภาษณ์ ยศสมศักดิ์. 2549. **การบริหารทรัพยากรมนุษย์หลักการและแนวคิด**. กรุงเทพฯ: เอ็ม.ที. เพรส.

สาธิต พุทธิชัยรงค์. 21 มีนาคม 2557. อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. สัมภาษณ์.

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. 2554. **สถิติสิ่งทอไทย 2553-2554**. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ.

สุกิจ คงปิยาจารย์. 30 เมษายน 2557. **นายกลูกเสือเครื่องนุ่งห่มไทย**. สัมภาษณ์.

สุจิระ ขอบจิตต์เมตต์. 20 มีนาคม 2557. ผู้ช่วยอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. สัมภาษณ์.

สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 22 เมษายน 2557. อดีตเลขาธิการอาเซียน. สัมภาษณ์.

Ceran, M. B., Erturk & Ozkurkcler, H. A. 2014. The Important of Logistics Village in increasing international trade: The case of Turkey-Italy. **Economics, Management, and Financial Market**, 9 (1), 351-361.

Mondy, R. W., Noe, R.M. & Premeaux, S.R. 2002. **Human Resource Management**. 8th ed. New Jersey: Pearson Education.

Office of Small and Medium Enterprise Promotion. 2011. **Prevailing Issues on AEC for SMEs In Thailand**. Retrieved June 10, 2014 from http://www.sme.go.th/SiteCollectionDocuments/White%20Paper/2554-new/Eng_03.pdf

Trairatvorakul, P. 2011. **ASEAN Economic Community 2015: Opportunities or Threats?**. Sasin Update-Reunion 2011, Sasin Hall. Thursday, 15 September 2011.

Transportation & Logistics/SMEs & Franchise. 2556. ส. พัฒนาสิ่งทอหนุนใช้ "เส้นใยชีวภาพเพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย". **Global Business**, 6 (168), 1-2.

Watchravesringkan, K., Karpova, E., Hodges, N. N., & Copeland, R. 2010. The competitive position of Thailand's apparel industry: Challenges and opportunities for globalization. **Journal of Fashion Marketing and Management**. 14 (4), 576-597.

>> จิราภรณ์ วิริยะพงษ์กุล

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

>> รองศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.รัชชัย ปิตะนิตะบุตร

ผู้บังคับการตรวจคนเข้าเมือง 6 จบปริญญาเอกด้านอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยแวม ซูสตัน สเตท สหรัฐอเมริกา ปริญญาโทด้านอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยเคนตักกี สเตท สหรัฐอเมริกา และปริญญาตรีด้านรัฐประศาสนศาสตร์ (ตำรวจ) โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

>> ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจตรี ดร.เสกสัน เครือคำ

อาจารย์กลุ่มงานคณาจารย์ คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ จบปริญญาเอกและปริญญาโทด้านอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยแวม ซูสตัน สเตท สหรัฐอเมริกา และปริญญาตรีด้านรัฐประศาสนศาสตร์ (ตำรวจ) โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช